

РЕШЕНИЕ

№ 5492

гр. София, 29.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 15.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **5594** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.129, ал.7, вр. чл.156 – чл.161 от ДОПК, вр. чл.9б и чл.4, ал.1 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на Българска академия на науките (Б.), БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], ул. „15-ти ноември“ № 1, чрез Председателя акад. Ю. Р., срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) № [ЕГН] от 17.02.2021 г., издаден от Р. Р. В. на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Големи данъкоплатци“ на Дирекция „Общински приходи“ (ОП) към Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община (СО), потвърден с Решение № СОА21-РД28-19 от 07.05.2021 г. на кмета на Столична община.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на акта поради неправилно приложение на материалния закон. Счита, че при издаването му не е съобразена действителната фактическа обстановка по случая, конкретно относно неползването на спорния имот, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица], с партиден номер 7221F125876. Сочи, че с влезли в сила съдебни решения по отношение на имота е признато право на задържане в полза на трето лице [фирма], поради което същият не е предаден във владение на Б. и не се ползва от него. Изложеното довело до постановяване на акта при неизяснена фактическа обстановка и в несъответствие с целта на закона. Оспорва дължимостта на таксата за битови отпадъци (ТБО) за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване за 2020 г., като поддържа, че същите се дължат единствено при реално ползване на имота. Досежно довода на административните органи, че декларацията по чл.27, ал.2 от Наредбата на

Столичен общински съвет за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община (НОАМТЦУПСО, Наредбата) е подадена извън срока навежда аргументи от чл.28 от НОАМТЦУПСО, уреждащ принципа на предимство на съдържанието пред формата. Претендира за отмяна на А. и присъждане на разноски. Подробни съображения излага в писмена защита от 21.09.2021 г.

Ответникът, кметът на Столична община, чрез процесуалните си представители юрк. С. и юрк. Д., оспорва основателността на жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмена защита от 23.09.2021 г.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, намира следното от фактическа страна:

На 02.02.2021 г. жалбоподателят подал искане вх.№ 7221-764 до СО за прихващане или възстановяване на основание чл.129, ал.1 ДОПК на следните суми: ТБО в размер на 81 688.96 лв. и припадащата се част от начислена лихва в размер на 3312.80 лв., общо в размер на 85 001.76 лв.

В пояснително писмо вх.№ 7221-764 от 02.02.2021 г. посочил, че искането за прихващане или възстановяване касае заплатена част от ТБО за 2020 г. за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване на имот в [населено място], район „С.“, [улица], с партиден номер 7221F125876. Пояснил, че към подадената данъчна декларация вх.№ 7221-29564 от 22.11.2019 г. е приложено Решение № 31 от 06.01.2016 г. по гр.д.№ 4168/2015 г. на САС, с което се признава право на задържане върху имота в полза на [фирма], което от своя страна било основание за неползването му от Б.

Приложена е декларация от 04.03.2020 г. по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО, с която Б. декларира, че за цялата 2020 г. имот с партиден номер 7221F125876 няма да се ползва. Декларацията е получена в СО на 05.03.2020 г.

Издаден е оспореният А. № [ЕГН] от 17.02.2021 г., с който е отказано възстановяване на претендираната сума. Административният орган е съобразил, че спорният имот попада в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване на битови отпадъци, като за проверявания период от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г. отчетната му стойност е 25 527 800 лв. и 10 промила върху нея определя ТБО в размер на 255 278 лв. Посочено е, че за 2020 г. декларацията по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО не е подадена в срок, което се приравнява на липса на декларация за неползване, при липса и на декларация по чл.23, ал.1 от НОАМТЦУПСО.

А. е връчен на 18.02.2021 г. и оспорен с жалба по административен ред вх.№ 06-00-39 от 26.02.2021 г., поради което срокът за произнасяне по чл.155, ал.1, вр. чл.146 ДОПК, изтича на 04.05.2021 г. (неработен ден), т.е. на 05.05.2021 г. Постановеното извън този срок потвърждаващо Решение № СОА21-РД28-19 от 07.05.2021 г. на кмета на Столична община, при липса на подадена жалба по съдебен ред по чл.156, ал.5 ДОПК, е нищожно съгласно Тълкувателно решение № 7 от 2008 г. на ОСК на ВАС. В този случай и съгласно чл.156, ал.4 ДОПК оспореният А. следва да се счита за мълчаливо потвърден, респ. срокът за оспорването му по реда на чл.156, ал.5 ДОПК е 30-дневен, считано от 05.05.2021 г. Жалбата от 25.05.2021 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.156, ал.5 ДОПК, от легитимирано лице и срещу подлежащ на обжалване съгласно чл.129, ал.7 ДОПК индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.160, ал.2 ДОПК съдът констатира, че оспореният А. е издаден от компетентен орган по приходите по смисъла на чл.4, ал.3-4 от ЗМДТ, надлежно оправомощен със Заповед № СОА20-РД09-1362 от 14.02.2020 г. на кмета на Столична община, заемащ длъжност „старши инспектор“ в отдел „Големи данъкоплатци“ на Дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община. Актът е издаден в установената форма и е мотивиран от фактическа и правна страна съгласно чл.59, ал.2, т.4 АПК, вр. пар.2 от ДР на ДОПК.

Страните не спорят, че имотът в [населено място], район „С.“, [улица], с партиден номер 7221F125876, е собствен на жалбоподателя и през 2020 г. попада в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване. Не е спорен и размерът на определената ТБО за 2020 г. от 255 278 лв. Спорна е дължимостта на таксата за услугите по сметосъбиране и сметоизвозване по чл.62, т.1 ЗМДТ с оглед твърдението на жалбоподателя за неползването на имота.

С декларация по чл.14 ЗМДТ вх.№ 7221-29564 от 22.11.2019 г. жалбоподателят е декларирал придобиването на процесния недвижим имот въз основа на Определение на ВКС № 374 от 05.07.2019 г. по гр.д. № 3345/2018 г.

С втора декларация по чл.14 ЗМДТ вх.№ 7221-102 от 13.01.2020 г. жалбоподателят декларирал, че датата на придобиването на имота е 10.12.2019 г., а повторното деклариране се наложило поради новата му отчетна стойност. Основание за деклариране на нова стойност е Доклад от 10.12.2019 г. за експертна оценка, извършена от [фирма] за определяне на справедлива стойност на правото на собственост върху имота „Централен офес на А. банк“ за счетоводни нужди. Според него справедливата му стойност е 25 527 800 лв., която е отразена в оборотната ведомост на Б. към 10.01.2020 г. (л.51).

На 05.03.2020 г. Б. подал декларация по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО, с която декларирал, че няма да ползва процесния имот през цялата 2020 г. Правният аргумент на органа за невъзприемане на декларираните обстоятелства е подаването на декларацията извън срока по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО - не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и лицата по чл. 18, ал. 4, ал. 6 и ал. 7, са подали декларация по образец (Декларация № 2) за това обстоятелство в отделите "Местни данъци и такси" на дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на имота, в срок от 1 ноември до 31 декември на предходната година. Или в случая за 2020 г., в срок до 31.12.2019 г. Изложеното е в съответствие с чл.71, т.2 ЗМДТ, който урежда хипотеза на недължимост на ТБО по чл.62, т.1 ЗМДТ при условие, че е подадена декларация по образец и ред, определени с наредбата по чл. 9.

Въз основа на изложеното съдът намира за правилна позицията на ответника относно правното значимие на липсата на подадена в срок декларация по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО. Както жалбоподателят признава, съдебният спор за собствеността на имота е приключил с постановяване на Определение на ВКС № 374 от 05.07.2019 г., приложено към декларацията му по чл.14, ал.1 ЗМДТ от 22.11.2019 г. Към този момент Б. се е легитимирал като собственик на имота пред общинската администрация, респ. за него не е съществувала пречка да упражни правото си по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО за 2020 г. в законоустановения срок, т.е. до

31.12.2019г.

Собственикът на имота е задълженото лице, както по чл. 14 от ЗМДТ, така и по чл. 64 от ЗМДТ. В публичното правоотношение едно лице се легитимира като собственик, заявява се като задължен субект пред общината, с писмено уведомление и задължение за подаване годишна данъчна декларация за облагане на имота. От този момент нататък той се счита задължено лице по смисъла на закона за дължимите местни данъци и такси (в този смисъл са Решение № 1099 от 28.01.2019 г. по адм. д. № 12904/2017 г., VII отд. на ВАС, Решение № 10621 от 08.07.2019 г. по адм. д. № 2143/2018 г., VII отд. на ВАС и Решение № 7227 от 15.05.2019 г. по адм.д.№ 1979/2019 г. на I отд. на ВАС). Също и в Решение № 3213 от 24.03.2015 г. по адм. д. № 8512/2014 г., VII отд. на ВАС: ТБО се дължи от собственика, като освобождаване от задължение за плащане на ТБО може да има, когато услугата не се използва и е подадена изрична декларация в този смисъл. Без правно значение е фактът, че не собственикът, а трето лице - по силата на съдебно решение, е ползвало процесния имот.

Съдът приема, че както специалният закон (ЗМДТ), така и подзаконовата уредба, свързват недължимостта на таксата по чл.62, т.1 ЗМДТ поради неползване на имота с деклариране на последното обстоятелство. Противно на твърденията на жалбоподателя, за административния орган не съществува никакво задължение да установява действителното фактическо ползване на имота, вкл. по аргумент от чл.28 от НОАМТЦУПСО. Именно последната разпоредба е указание за правното значение на декларираните обстоятелства по ЗМДТ – компетентният орган може да установи действителното фактическо положение в случай, че декларираните обстоятелства не отговарят на действителните. В релевантния срок до 31.12.2019 г. жалбоподателят е декларирал качеството си на задължено лице по чл.14 и чл.64 ЗМДТ, но не е декларирал, че няма да ползва имота, тъй като не е подал декларация по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО за 2020 г. в законоустановения срок без за това да са съществували пречки – при съдебен акт от 05.07.2019 г., удостоверяващ правата му на собственик, и деклариране на това обстоятелство пред СО на 22.11.2019 г.

Подадената коригираща декларация от 13.01.2020 г. е ирелевантна за ползването на имота, тъй като с нея се коригира отчетната му стойност, относима към размера на задълженията съгласно чл.14, ал.4 ЗМДТ, но собствеността и ползването на имота остават непроменени. Както вече се посочи, и към момента на първоначалната декларация от 22.11.2019 г. е съществувало твърдяното от Б. фактическо неползване на имота, респ. не е имало пречка за заявяването му по реда и в срока по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО. С подаването на искане за прихващане и възстановяване вх.№ 7221-764 от 02.02.2021 г. жалбоподателят не може да санира процесуалния си пропуск по неподаване на декларация по чл.27, ал.2 от НОАМТЦУПСО, нито за органа възниква задължение по чл.28 от Наредбата да изследва реалното фактическо положение. Противен извод не следва и от доводите в писмената му защита по приложение на принципа „замърсителят плаща“ с аргументи от чл.191, пар.2 от ДФЕС и Директива 2008/98/ЕО, тъй като националното законодателство съдържа детайлна уредба, предоставяща възможност за отчитане на реалното ползване на имотите при определяне на размера на ТБО. В конкретния случай и при наличието на възможност да подаде декларация в срок до 31.12.2019 г., но с пропуска си да стори това, жалбоподателят със собственото си поведение се е лишил от тази възможност.

По изложените съображения административният орган не е допуснал твърденията

нарушения по неизясняване на действителните факти от значение по случая или неправилно приложение на закона. На основание чл.160, ал.1 ДОПК е длъжимо отхвърляне на оспорването.

При този изход на спора и на основание чл.161, ал.1 ДОПК на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 3080.05 лв. съгласно чл.8, ал.1, т.4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размер на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл.160, ал.1 от ДОПК, Административен съд София-град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Българска академия на науките, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], ул. „15-ти ноември“ № 1, чрез Председателя акад. Ю. Р., срещу Акт за прихващане или възстановяване № [ЕГН] от 17.02.2021 г., издаден от Р. Р. В. на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Големи данъкоплатци“ на Дирекция „Общински приходи“ към Направление „Финанси и здравеопазване“ при Столична община

ОСЪЖДА Българска академия на науките, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], ул. „15-ти ноември“ № 1, да заплати на Столична община – Дирекция „Общински приходи“, [населено място], [улица], на основание чл.161, ал.1 ДОПК юрисконсултско възнаграждение в размер на 3080.05 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: